

SOKOLNÍK

Šest studentek zmizelo beze stopy.
Přežije sedmá?

ISABELLA MALDONADO

metafora

Nový případ agentky FBI Niny Guerrerové nás opět zavede do arizonského Phoenixu. Na tamní univerzitě se za poslední měsíce pohřešuje už šest studentek. Vyšetřování nabere nové obrátky ve chvíli, kdy náhodně objevená šachta opuštěného dolu vydá své bizarní tajemství: pět dívčích těl v různém stadiu mumifikace. Pátrací tým ve strhujícím tempu rozkrývá vrahův psychologický profil i motivaci, jeho totožnosti však nejsou o nic blíž.

Další vrahův krok Nině zasadí ochromující ránu. Stopu za stopou se Nina Bojovnice blíží až k rozhodujícímu střetu, při němž jde o život všem zúčastněným...

„Série s Ninou Guerrerovou je čím dál lepší. (...) Sokolník je dráždivý thriller, který si vychutnáte i v případě, že jste nečetli předchozí díly. Tedy, prozatím.“

– magazín Mystery and Suspense

„Na světě je další skvělý autor, jakých je, bohužel, málo. Najít takhle skvělou knihu, to se rovná snad malému zázraku!“

www.vasnivactenarka.cz

„Sérii s Ninou Guerrerovou vřele doporučuji. Autorka píše chytře, chce se mi říct až dokonale.“

www.kritiky.cz

ISABELLA MALDONADO

SOKOLNÍK

ISABELLA MALDONADO

SOKOLNÍK

Přeložil Jiří Chodil

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, s událostmi či místy děje je zcela náhodná.

The Falcon © 2022 by Isabella Maldonado

Published by Thomas & Mercer, Seattle

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency, s.r.o.

Translation © Jiří Chodil, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-712-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-711-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-257-8 (print)

*Rodině, ať té, s níž jsem spjata poutem krve,
či té, s níž mě pojí přátelství.
Navždy budu vděčná za porozumění a trpělivost,
jež mi po celé roky projevujete.*

Kapitola jedna

Před pěti lety

Falls Church, Virginie

Nohy těsně obemknuté kůží těžkých bot dusaly po chodníku, jak se policistka Nina Guerrerová, zaměstnankyně policejního okrsku Fairfax, hnala za přízračnou drobnou postavičkou, která před ní prchala, jako by jí za patami hořelo. Třináctiletá dívka, kterou se Nina pokoušela dosáhnout, nebyla větší než ona sama, byla ale zatraceně rychlá.

Přesto měla Nina důvod si věřit, že v tomto závodu uspěje. Teď, když už obě poháněl jen adrenalin kolotající v krevním řečišti, měla policistka všechny výhody na své straně. Z vlastní zkušenosti věděla, že adrenalin je skvělé palivo, když se pokoušíte sprintovat, jenže máte-li v úmyslu uběhnout maraton, zdaleka tak užitečný není. Stačilo jen držet se na dohled a počkat si, až pronásledovanou zmůže únava.

Dívka zřejmě dospěla ke stejnému závěru. Když mījela kovovou popelnici, chytla ji a strhla Nině do cesty.

Ani tím se Nina nedala vyvést z míry. Jen si v duchu rychle znova propočítala kroky a načasovala je tak, aby mohla popelnici v okamžiku, kdy se k ní přikutálela, bez zpomalení přeskočit.

„Takhle tě můžu honit celou noc, Bianco,“ zakřičela. „Co ty? Jak dlouho to vydržíš?“

Aniž by se otočila nebo dokonce jenom změnila tempo běhu, zvedla dívka ruku s nataženým prostředníčkem.

Nina se tomu dětinskému gestu zasmála. Dost hlasitě, aby to Bianca určitě nepřeslechla, což byl účel. Chtěla, aby věděla, že utíkat je marné.

Druhý kilometr, který měly obě za sebou, se ukázal jako bod zlomu, po němž Biance došly síly. Dívka se musela zastavit. Zapřela se dlaněmi o kolena a prudce oddechovala. Nina se také zarazila, zvolna a jen několik kroků od ní. Věděla, že má vyhráno, takže je zbytečné tlačit na pilu.

Biance se konečně podařilo popadnout dech a ticho vystřídal proud nadávek, jímž svou pronásledovatelku zaplavila. Nina však věděla, že tím vším jen zakrývá vlastní strach, a tak si toho řečnění nevšímala a soustředila se na to, jak děvče vypadá.

Biance Babbageové bylo teprve třináct, ale v kontrastu k svému věku měla ztrápený pohled, shrbená ramena a obezřetné způsoby dítěte ulice, příliš malého na to, aby se dokázalo uchránit před nebezpečím.

Nina ten pohled dobře znala. Když byla v Biančině věku, vídala by ho zřejmě při každém pohledu do zrcadla.

„Kdy jsi naposledy jedla?“ zeptala se Nina tiše. „Jak tak na tebe koukám, nic teplého jsi neměla v puse, ani nepamatuješ.“

Nina věděla, co je to hlad. I ten poznala už v dětství, a nešlo jenom o hlad fyzický. Byl tu i hlad citový, možná ještě horší. A od doby, kdy nastoupila k policii a během pochůzek se s oběťmi podobného hladu začala setkávat stále častěji, naučila se jeho příznaky rozpoznávat zcela neomylně. Viděla deprivované oběti hladu, které se – samozřejmě marně – pokoušely pytlovitým oblečením či tlustou vrstvou mejkapu, především však vyzývavým po-

stojem maskovat před okolím. Všechny ty příznaky poznávala naplno i u dívky stojící před ní.

„Co jseš zač, nějaká zasraná Armáda spásy?“ Bianca si olízla rty, čímž trochu zmírnila sarkasmus slov.

„Hele, káru mám tamhle.“ Nina trhla hlavou směrem, odkud příběhly. „Beru tě na hambáč.“

Biančiny modré oči se podezíravě přimhouřily. „Jak si prdelíš kecnu do té tvý šunky, jsem v pastáku dřív, než řeknu hovno.“

Nina přistoupila o krok blíž. „Dovol mi, abych tě pozvala na večeri, Bianco. Chci si s tebou jen promluvit. Nic víc.“

Rozhostilo se ticho. Nina cítila, jak ji dívčín pronikavý pohled analyzuje. Bianca zjevně hledala odpověď na otázku, zda této policistce věřit, nebo se ještě jednou pokusit o útěk.

V posledních týdnech slyšela Nina kolegy mnohokrát, jak se o Biance baví. Podle všeho to byla chronická útěkářka, dávající před pěstounskou péčí přednost životu na ulici. Nikdo z policistů nedokázal pochopit, proč dívka neustále prchá z bezpečí čtyř stěn a střechy nad hlavou a riskuje v temných uličkách a lesoparcích.

Nina jí rozuměla.

Slíbila si proto, že až Bianca příště uteče, musí to být ona, kdo dostane za úkol ji najít a „dostat“. A tím „dostat“ nemyslela chytit a sepsat hlášení. Chtěla Bianku přimět k rozhovoru.

Nina převzala hlášení o dívčině útěku od manželského páru středního věku, který posledních šest měsíců hrál roli jejích pěstounů. Manžel byl nevrlý a neupravený, tlačil před sebou pivní mozol a pod nosem měl štetinatý knír, jen o něco málo hustší než jeho manželka. Ta se zase nikotinem potřísněnými prsty neustále nípala v rozdrásané vyrážce na masitém krku. Nina jen taktak

nevybuchla, když o Biance neustále jeden i druhý mluvili jako o „problémovém děcku“, co nikoho neposlouchá.

Stejně výrazy se objevovaly ve zprávách Nininých pěstounů a učitelů tenkrát před léty, když byla sama v pěstounské péči.

Ten večer, kdy se Nina rozhodla Bianku za každou cenu najít, začala v místních lokálech, oblíbených puberťáky, ukazovat její fotku každému, kdo před ní neutekl, až ji nakonec objevila na parkovišti za nákupním střediskem. Dívku tam zahlédla mezi deseti patnácti jinými dětmi, které se rozprchly do všech stran, jakmile se objevilo její hlídkové auto.

Pneumatiky těžkého vozu zaskřípaly, vzápětí už byla Nina venku a rozběhla se za Biankou. Nesnažila se ji dohnat a prát se s ní, místo toho se během honičky zadními uličkami a špatně osvětlenými ulicemi držela celou dobu kousek za ní a nespouštěla ji z očí.

Teď, když dostala pár chvil na oddych, zdálo se, že Bianca znovu zvažuje, že se dá do běhu. Očima tékala po ulici a celou horní částí těla se nakláněla, takže vypadala tak trochu jako běžci připravení vyrazit na zvuk výstřelu ze startovací pistole. Příslib jídla ji zjevně zaujal, Nině však bylo jasné, že i když jí dívka trochu důvěřuje, může se to v kterýkoliv okamžik změnit.

Jak tedy notorickou útěkářku přesvědčit, aby zůstala? A hlavně, jak ji přimět, aby se svěřila se svými tajemstvími? Ninu napadl jediný způsob, jak si Biančinu důvěru získat.

Musí udělat první krok. To ona musí jako první prozradit své tajemství. A doufat, že jí to děvče oplatí stejně.

„Než zase začneš zdrhat,“ začala a musela se pousmát, když zachytila Biančin vyděšený pohled, „ráda bych ti o sobě něco řekla.“

Bianca si založila ruce na prsou, jako by se tím mohla ochránit před možným nebezpečím ze strany té podivné

policistky, ale zatím nijak nereagovala. Při tom pohybu se jí na okamžik vyhrnul rukáv tmavé mikiny a zpod roztřepené manžety vykoul rozšklebený šrám.

„Vyrostla jsem u pěstounů,“ pokračovala Nina. „Nikdy jsem nepoznala svou opravdovou rodinu.“ Než pokračovala, nechala si to pořádně projít hlavou. „Když mi byl měsíc, nechali mě v kontejneru.“

Bianca po ní nevěřicným pohledem přejížděla shora dolů a zase zpátky.

Nina věděla, jak v dívčiných očích zřejmě vypadá. A jak neuvěřitelně zní její líčení. Měla na sobě dokonale nažehlenou policejní uniformu, sestávající z šedé košile a tmavomodrých kalhot, k tomu naleštěné těžké boty a neprůstřednou vestu, díky níž vypadala větší, než byla ve skutečnosti. Bylo to na hony vzdálené roztrhanému oblečení, jež na sobě měla Bianca a které nosila i ona sama, když jí bylo tolik roků jako jí.

„Nenarodila jsem se jako policajtko,“ pokračovala Nina. „Když mi bylo jako tobě, šoupali mě od jedněch pěstounů ke druhým. Když mě zrovna nikdo nechtěl, skončila jsem na nějakou dobu v děčáku. Byla jsem stejně mrňavá jako ty, takže se do mě všichni naváželi. Dokud jsem jim to nezatrhl.“

Biance se rozšířily oči. „Jak?“

„Pojď se mnou a povím ti to,“ slíbila jí Nina.

Bianca neochotně nasedla do hlídkového vozu a Nina ji odvezla k nejbližšímu McDonaldu. Obě si objednaly hamburgery a hranolky a Nina začala vyprávět.

„Když mi bylo šestnáct, můj tehdejší otčím mě nabídl bookmakerovi, aby splatil dluhy.“

Bianca se zašklebila. „Chceš říct...“

„Přesně to chci říct. Když jsem nechtěla ‚spolupracovat‘, zmlátili mě. Já mám taky jizvy, akorát ty moje jsou na zádech.“

Bianca si stáhla konce rukávů, takže jí v nich ruce úplně zmizely. „Co jsi udělala?“

„Zapálila jsem tomu hajzlovi vousy a zdrhla.“ Nina si strčila do pusy hranolek. „Chvilí jsem pak taky žila na ulici, ale nedopadlo to pro mě dobře. Proto nebudu jen tak přihlížet, jak riskuješ, když s tím můžu něco udělat.“

Odmlčela se a nechala Bianku, aby její slova zvážila a pochopila, že jí Nina rozumí jako nikdo jiný. Nina vycítila, že se dívčina ostražitost začíná lámat, dala jí ale čas, aby se sebrala.

Konečně Bianca odložila napůl snědený hamburger a pohlédla na ni očima lesknoucíma se slzami. „Nikdo mi nevěří,“ zašeptala.

Nina neřekla nic, dokud se Biančin pohled nesetkal s jejím. „Já ti věřím.“

Stačila tato tři slova. Slova, která Bianca nejspíš od žádného dospělého nikdy neslyšela. Po propadlé tváři jí sklouzla slza, dívka musela zjevně vynakládat neuvěřitelné úsilí, aby udržela emoce na uzdě.

Nina se naklonila. „Řekni mi všechno.“

Hráz se konečně protrhla. Následujících dvacet minut Nina pozorně poslouchala. Nakonec dívka souhlasila i s tím, že si sundá mikinu a dovolí Nině, aby si prohlédla krvavé šrámy nahoře i dole na pažích.

Nina ukázala na červené čáry kolem zápěstí. „Stahovací pouta?“

Bianca přikývla a pak si nadzvedla lem roztřepených modrých džínů, aby ukázala další stopy, tentokrát na holeních a lýtkách.

„Proto jsem pořád utíkala,“ řekla Bianca a její hlas byl stejně křehký jako její polámané tělo. „Ale už se tam nemůžu vrátit. Řekli mi, že jestli znovu uteču, tak mě zabijou a narafočí to tak, aby to vypadalo jako nehoda.“ Polkla. „Já jim věřím.“

Bianca dojíždala a Nina mezitím kontaktovala svého šéfa a požádala, aby se s ní sešel někdo ze Služby pro ochranu dětí na magistrátu v centru Fairfaxu a pomohl jí zajistit zatykače na oba Biančiny pěstouny pro trestný čin týrání dítěte.

O tři hodiny později Nina odemkla dveře svého bytu v nejvyšším podlaží čtyřpatrového činžáku v neoficiální hispánské části Springfieldu.

Strčila do dveří a otočila se k Biance. „Není to nic moc, ale na pár dní, než pro tebe najdeme novou pěstounskou rodinu, to postačí.“

Bianca se znechuceně zašklebila. „Nechci se stěhovat k jinejm...“

„Nenechám tě bydlet u nikoho, koho si osobně neprověřím.“

Zničehonic se otevřely dveře sousedního bytu. „Co se to tu děje? Už je po půlnoci.“

Jako přízrak vklouzla do chodby paní Gomezová v růžovém žinylkovém županu a chlupatých pantoflích. Paní G. a její manžel se do Států přistěhovali z Chile před třiceti lety. V bytě vychovali čtyři děti a nyní zůstali sami. Poslední z nich totiž před rokem odešlo na vysokou školu.

Nina jí zamávala. „Běžte spát, paní G. Všechno je v pořádku.“

Paní G. přimhouřila oči a zadívala se na Bianku. „A to je kdo?“

„Bianca Babbageová. Bude tady se mnou nějakou dobu bydlet, než jí najdeme rodinu, u které by mohla zůstat.“

Paní G. k nim přistoupila a pohlédla na děvče očima plnými soucitu. „*Mi'jita*, kde je tvoje *familia*?“

Bianca šklubla hlavou směrem k Nině. „Ty dva debily, co předstírali, že se o mě starají, nechala tady policajtku Drsňačka právě strčit do lochu.“

Tuhle taktiku Nina dobře znala. Bylo to vždycky stejné – schovat bolest pod tlustou vrstvu chrapounství. Když se to nepodaří, předstírej lhostejnost. Děti vychovávané bez rodiny měly mnoho způsobů, jak se s tím vyrovnat, a Nina je znala všechny. Občas se ostatně k podobné taktice uchýlovala doposud.

„Ty nemáš rodiče?“ Paní G. vypadala zděšeně. „Žádné tety nebo strýce? Žádné prarodiče?“

Bianca se podívala na své boty.

Nina přerušila ticho. „Sociálka před pár lety Bianku rodičům odebrala. Nemůžu si dovolit zacházet do podrobností.“

Paní G. natáhla k Biance ruku a Nina málem vskočila mezi ně, nejspíš proto, aby je chránila, obě. Kvůli vlastním zkušenostem se k nevyžádanému fyzickému kontaktu stavěla rezervovaně a napadlo ji, že Bianca to může cítit stejně. K jejímu překvapení se ale dívka nechala paní G. jemně obejmout.

„Přijďte zítra ráno ke mně,“ vyzvala ji paní G. hlasem plným emocí. „Připravím vám oběma dobrou snídani.“ Usmála se. „Dělám *pastel de choclo*.“

„Co to je?“ nechápala Bianca.

Nina odpověděla, a dala tak paní G. šanci se vzpamatovat. „Je to něco jako *quiche*, akorát je v tom hovězí maso, kuřecí maso, kukuřice a koření.“

„Hovězí a kuřecí?“ Bianca se zatvářila značně pochybovačně. „V *quichi*?“

„Dělávala jsem ho o víkendech pro své děti, když byly ještě malé.“ Paní G. si povzdechla. Její pohled putoval nahoru a dolů po Biančině drobné postavě. „Potřebuješ dobré jídlo.“

Nininy oči se setkaly s očima paní G. Bianca očividně potřebovala mnohem víc než jen jídlo.

A kolikrát už paní G. naříkala nad prázdným hnízdem?

Nininy rty se roztáhly do širokého úsměvu, v hlavě se jí začal rodit plán. Byla profesionální ochránkyní, ale měla také vlastní temnou minulost, kvůli níž nemohla poskytnout Biance vřelé prostředí, jaké očividně potřebovala. Takový domov Nina nikdy nezažila, takový domov nemohla vytvořit.

Té noci se obě ženy tiše, beze slov dohodly. Nina bude Bianku chránit před újmou zvenčí a paní G. jí poskytne lásku, kterou jí Nina dát nemůže.

Kapitola dvě

Současnost

Arizonský technologický institut, kampus ve Phoenixu

Březnový vzduch ještě trochu mrazil, takže když se mu opřel o kůži, naskákala mu na pažích husí kůže. Všiml si toho v okamžiku, kdy k očím zvedal dalekohled vyba-vený noktovizorem. Sledoval ji už předchozího večera, kdy se také vedla za ruku s tím odbarveným blondákem, jehož bronzové opálení určitě pocházelo ze spreje. Sva-ly měl ale skutečné. Teď s ním zrovna přecházela přes nádvoří.

Polohlasem zaklel a dál pozoroval, jak postupují, pře-cházejí na chodník a zůstávají stát přímo pod jednou z lamp před budovou studentské unie. Zrovna si přetáhla kapuci bundy přes hlavu a smála se. Na chodník kolem nich se z nebe začaly snášet první vydatné kapky deště.

O čem se s ní tak ten bronzový mamlas může bavit? Jaké jsou nejlepší přípravky na bělení zubů? Jak si udržet falešné opálení po celý rok? Kolik toho dneska navzpíral v posilovně?

Mamlas Bronzák k ní sklonil hlavu. To by neměl, to by bylo vážně odporné... ale pak to udělal. Dal jí jeden z takových těch nepodařených, mlaskavých a i jinak hluč-ných polibků, co se při nich olizují navzájem jazyky. Vů-

bec se mu v tom nesnažila zabránit. No co... už brzy pozná, jaké to je, když ji líbá někdo způsobem, který *skutečně* ukojí její hlad. Když bude v péči *skutečného* muže, a ne toho napomádovaného Kena.

Mamlas Bronzák se od ní konečně odtrhl, otočil se a zamířil pryč. Necenil si jí ani tolik, aby se ohlédl přes rameno a podíval se na ni. Zůstala tam stát a dělala na jeho záda laní oči, sledovala ho tak dlouho, až ho pohltila tma.

Mamlas Bronzák do ní sice dělal, ale ne zas tolik, aby se pokusil dostat se k ní na kolej. Ten floutek sice měl svaly – pocházející z tělocvičny – na stejných místech jako on, na rozdíl od něj ale neměl nejmenší ponětí o tom, jak je správně používat. Mamlas Bronzák byl jenom nafukující se páv, nic víc. On byl dravec.

Zasunul dalekohled s noktovizorem do kapsy saka, otevřel malý skládací deštník a vykročil směrem k ní.

„Jak se máte?“ zavolal na ni ze vzdálenosti několika kroků.

Otočila se a široce rozevřenýma očima se pokusila prohlédnout tmu. „Kdo je tam?“

Podle všeho v ní ještě instinkty, potřebné pro přežití, úplně nevyhasly. Ovšem vzhledem k deštivému přítomí okolo a oslepujícímu světlu, pod nímž stál, neměla šanci si ho pořádně prohlédnout.

Nasadil uklidňující tón. „Kampusová policie.“ Vstoupil do jasného okruhu vyříznutého z příšeří září lampy a dal jí možnost prohlédnout si jeho uniformu.

Bylo vidět, jak se uvolňuje. „Ráda vás vidím, strážníku... ehm... jak se jmenujete?“

„Říkejte mi Horaci.“ Natáhl k ní ruku s deštníkem. „Mám za úkol doprovázet osamělé studentky na kolej.“

Ukázala palcem přes rameno. „Bydlím ve Verger Hallu.“

Dívčí kolej, známá také jako „panenský trezor“. Byla to ironie, protože dobře věděl, že koleje by při objektivním

hodnocení toho, nakolik jsou ochranou jakékoliv cudnosti, rozhodně neobstály. A o pannu že tam člověk skoro nemá šanci zavadit. Ta myšlenka ho na chvíli rozčílila, stejně jako když si představil, co má tahle dívka nejspíš za sebou. Utěšoval se alespoň vědomím, že ji brzy nebude zajímat žádný jiný muž. Už nikdy.

„Dám jenom vědět dispečerovi, kde jsem a že vás doprovázím na kolej.“ Vyhákl ze spony na opasku přenosnou vysílačku a stiskl tlačítko „Vysílat“. „Bravo-devět-osm doprovod do Verger Hallu.“

Nemohla tušit, že přístroj není vůbec zapnutý. Chvilí počkal, pak poklepal na sluchátko, které měl zastrčené do ucha, jako by dostal potvrzení, a potom si vysílačku zaháknul zpátky na opasek.

„Jste v prvním ročníku, že?“ zeptal se, zařadil se vedle ní a zvedl deštník, aby je oba chránil před padajícími kapkami.

„Jak to víte?“

„Studenti vyšších ročníků ve Vergeru nebydlí.“

Přikývla a kráčela vedle něj, uvolněná, klidná. Přesně taková, jakou ji chtěl mít. Když se blížili k jedné ze starších budov, prudce se zastavil a sevřel jí paži.

„Počkejte,“ vyhrkla a snažila se vymanit z jeho sevření. „Co to děláte?“

„Tiše.“ Přikrčil se a otáčel hlavou ze strany na stranu, jako by se snažil prohlédnout temnotu, jež je obklopovala, a odhalit v ní vše, co by je mohlo ohrozit. „Něco jsem slyšel.“

Zmlkla, přesně jak předpokládal, a přitiskla se k němu. „Co se děje?“ zašeptala.

Přitiskl jí prst ke rtům, aby ji umlčel, pak jí pustil paži a sevřel její třesoucí se ruku ve své. Stále shrbený ji táhl za sebou a spěchal vpřed, dokud nedošel k nedaleké tmavé budově. „Někdo nás sleduje.“

„Kdo?“ zašeptala. „Není to... ten, co unáší studentky?“
„Zatím se schovejte tady.“ Neuznal za nutné odpovídat na její otázku a ukázal na služební dveře v boku budovy.
„Zkontroluju to tu.“

Zavrtěla hlavou. „Nenechávejte mě tu samotnou.“

Otevřel dveře a ukázal jí, aby vstoupila dovnitř. Bez váhání tam vskočila, otočila se a pokynula mu, aby šel za ní. Vyhověl jí a zavřel za sebou dveře.

Chvilí mlčela, pak konečně tiše promluvila. „Chodila jsem kolem kdovíjak dlouho, ale ještě nikdy jsem tu nebyla.“

Odpověděl jí stejně tiše. „To proto, že tenhle barák teď nikdo nepoužívá. Tanner Hall je jednou z budov v kampusu, které jsou starší než sto let. Na konci semestru se to tu má celé demolovat, takže se výuka i kanceláře přesunuly do jiných budov.“

Oči jí sjely k vysílačce u jeho opasku. „Volal jste o pomoc?“

„Nepotřebuju, aby mi někdo pomáhal,“ ušklíbl se. „Už mám, co jsem chtěl.“

Než se zmohla na další slovo, přitáhl ji k sobě a přitiskl jí na ústa a nos vlhký hadr. Trhla sebou a oči se jí v panice rozšířily. Několikrát se ještě marně pokusila ho nakopnout, pak mu ale ochabla v náručí.

Kapitola tři

Následujícího dne

Zvláštní agentka FBI Nina Guerrerová stála vedle Bianky na verandě domu tety Teresy ve Phoenixu. Osmnáctiletá Bianca sotva před půlhodinou dorazila nočním letem z Washingtonu na mezinárodní letiště Sky Harbor.

„Určitě tvý tetě nebude vadit, že tu zkejsnu na celý jarní prázdniny?“ chtěla vědět Bianca. „Není to trochu moc hrrr na to, že mě nikdy neviděla?“

„Teresino heslo je *mi casa es su casa*,“ řekla Nina s pobaveným úsměvem. „Můj dům je i tvůj dům. Snažila se mě přemluvit, abych se k ní nastěhovala, když už jsem prý stejně ve městě kvůli tomu případu, ale sama jsem ji poznala teprve před pár týdny.“

Před dvěma a půl lety odešla Nina od policie okresu Fairfax a nastoupila k FBI. Nejprve ji přidělili do washingtonské kanceláře a pak se stala členkou speciální jednotky spadající přímo pod Quantico, tedy centrum Úřadu, jak se FBI také říká. O svou biologickou rodinu přišla prakticky okamžitě po narození a teprve nedávno zjistila, že její rodiče už dávno zemřeli. Dozvěděla se ale také, že má příbuzné žijící na druhém konci země ve Phoenixu a že neoficiální hlavou jejich klanu

je dvojče její matky, Teresa. A byla to právě Teresa, kdo se po jejich nedávném setkání rozhodl udělat všechno pro to, aby na těch osmadvacet let, kdy o sobě Nina a její příbuzní vůbec nevěděli, všichni co nejrychleji zapomněli.

Bianca zkřížila ruce na prsou. „No a přesně o tom celou dobu mluvím. Jak se jí můžu nastěhovat do baráku já, když ještě pořádně nezná ani tebe, a to jste rodina?“

„Je hodně podobná paní Gomezové,“ odpověděla Nina. „Hispánské matky mají takové ty svoje způsoby, jak tě přimět, abys sekala latinu... a abys měla pocit, že tě tam všichni chtějí. Teresa zkrátka prohlásila, že u ní budeš bydlet a že když jsi ve městě, budeš používat starý pokoj po její dceři. Já sama bydlím v hotelu se zbytkem týmu, takže si myslím, že tě chce mít u sebe, aby měla jistotu, že mimo práci budu co nejčastěji u ní doma i já.“

„Řekla jsi jí ale, že budu trávit spoustu času v Institutu, že jo?“

Bianca měla už v květnu na Univerzitě George Washingtona v D.C. získat bakalářský titul. Když před pěti lety, tedy ve svých třinácti, našla stabilní a milující domov u manželů Gomezových, úplně rozkvetla. A protože přestala chodit za školu – což byl její způsob, jak se vyhnout šikaně –, dostali učitelé možnost docenit její pozoruhodný potenciál. Když totéž potvrdil i IQ test, který ji zařadil do nejvyššího možného percentilu, bylo jí už ve čtrnácti letech povoleno složit zkoušky a celou střední školu dokončit.

Nyní tedy byla připravena dokončit už i bakalářské studium, a to hned s dvojím zaměřením – na informatiku a biologii. A jako další kolo Bianca zvažovala tři elitní technické univerzity s tím, že jedna se stane její alma mater pro studium magisterské. Mezi vytipovanými školami byl i Arizonský technologický institut ve Phoenixu.

„A jsi si jistá, že chceš jít studovat na Institut, nebo jsi sem přijela jenom proto, abys očíhla moji opravdovou rodinu?“ nakrčila Nina nos.

„Přijela jsem sem za doktorem Dawsonem,“ odpověděla Bianca důstojně. „A byl to on, kdo se se mnou spojil potom, co mi můj školitel pomohl publikovat závěrečnou studii. On totiž vyvíjí implantovatelné nanotechnologie a já pracuju na konceptu, který by je mohl zavést do lidského těla prostřednictvím upravených virů. Lidem s poraněnou míchou by to mohlo pomoci začít zase chodit. Co může být důležitějšího než tohle?“

„Tak se nečerti.“ Nina pocítila při pohledu na drobnou teenagerku, která dost dobře možná jednou změní svět, příval hrdosti. Doktor Dawson nebyl v akademickém prostředí jediný, kdo si všiml její práce a ocenil její potenciál. „Jen zkus dodržovat alespoň nějaká pravidla.“

Bianca působila dojmem, že jen taktak neprotočila oči v sloup. „Budu doma před setměním.“ Zvedla dva prsty. „Čestný skautský.“

„Nedělám si legraci,“ zamračila se Nina a zaklepala na dveře. „Když to nepůjde jinak, nasadím ti želízka a budu tě tahat s sebou.“

O chvíli později se rozlétly dveře a v nich se objevila usmívající se Teresa. „Pojď dovnitř, *mi'ja*,“ pozdravila Ninu, přitáhla si ji k sobě, aby ji rychle objala, a pak přelétla vřelýma hnědýma očima po Biance. „A tohle musí být slečna Babbageová.“

Bianca k ní natáhla ruku. „Přátelé mi říkají Bee.“

Teresa nabídnutou ruku přijala, podržela ji chvíli v dlaní a pak odvedla Bianku do kuchyně, vonící horkou kávou a skořicí.

„Vím, že spěcháš do práce,“ obrátila se Teresa znovu k Nině, která šla za nimi. „Ale na rychlou snídani se vždycky najde čas.“

Položila na pult talíř s *churros* sypanými cukrem a skořicí. Z vůně čerstvě upečené pochoutky se Nině seběhly sliny.

Bianca, která by normálně odmítla všechno kromě kávy, si vzala churro, ukousla koneček, zavřela oči a zasténala. „To je něco úžasnýho.“

Teresa se rozzářila. Pokud se jí snad nelíbil Biančin piercing v obličejí, tetování nebo modrý pruh ve vlasech, dokonale ladící s jejíma kobaltově modrýma očima, nedala to najevo.

Ninu to nijak nepřekvapilo, když si vybavila Teresina syna Alexe, také osmnáctiletého, s tělem celým pokrytým body artem.

„Takže ty ses sem přijela podívat na náš Institut,“ oslovila Teresa Bianku. „Můj syn by tam chtěl nastoupit příští podzim, nejdřív ale musí dokončit střední. Možná, že budete potom dokonce chodit do stejných tříd.“

„O tom pochybuju,“ zamumlala Bianca a začervenala se. „Já nastupuju do magisterského studia.“

Teresa se otočila k Nině. „Říkala jsi, že jí je teprve osmnáct, ne?“

„Je jí osmnáct.“

„A nastupuje do magisterského studia na školu, jako je AIT?“ Teresa si Bianku nevěřícně prohlížela. „Holka, ty musíš být génius.“

Bianca přešlápla z nohy na nohu. „Nemám ráda, když se lidem dávají takovéhle nálepky...“

Nina byla stejná. V dětství ji označovali za „svěhlavou“ a „tvrdohlavou“ a jí to způsobilo spoustu velkých problémů. A od Bianky se naučila, že i zdánlivě lichotivé výrazy jako „génius“ a „nadaný“ s sebou mohou přinášet komplikace. Takové dítě se mohlo stejně snadno stát terčem šikany vrstevníků jako nelibosti ze strany dospělých.

„Tak jo, bez nálepek,“ souhlasila Teresa. „Já už se postarám o to, aby ses tu cítila v bezpečí. Můj syn Alex tě přiveze a vyzvedne, kdykoliv budeš potřebovat do školy.“

„A taky mi slíbila, že se bude domů vracet před setměním,“ připomněla Nina stejně tak Biance jako Terese.

„Je hrozné, co se na té škole děje.“ Teresino čelo se nakrčilo. „Měla bys už s těmi svými kámoši od FBI toho chlapa najít.“

Na Institutu řádl predátor a mladé ženy mizely.

„Proto jsme tady,“ přikývla Nina a zkontrolovala hodinky. „Ranní porada mi začíná za dvacet minut. Takže je čas dát se do práce.“

Kapitola čtyři

Kancelář FBI, Phoenix

Když Nina nastoupila do Úřadu, věřila, že monstra, která se živí zranitelnými oběťmi, představují neproniknutelné jámy plné temnoty, jež nelze rozpitvat ani pochopit. Nedávná zkušenost ale její pohled na všechny ty netvory změnila.

Před několika měsíci byla totiž vybrána do pilotního programu, který si vymyslel a ze země vydupal její nový šéf, pověřený zvláštní agent Gerard Buxton ze Sekce behaviorální analýzy. Buxtona celá léta frustroval fakt, že pátrání se nevyhnutelně třísť a rozměšňuje, pokud ho realizuje tak obří moloch, za jaký FBI i s jeho byrokratickým aparátem považoval. Naproti tomu věřil, že malý tým složený z vysoce specializovaných agentů z oddělení kybernetické kriminality, násilné kriminality a behaviorální analýzy by mohl fungovat mnohem účinněji.

Úkol, který celý jeho tým řešil, je na určitou dobu zavedl do kanceláře místní pobočky FBI ve Phoenixu. A netrvalo dlouho a Nina a její nový tým se zde ocitli znovu. A potom ještě jednou.

Tentokrát je o pomoc požádal poručík Stan Hazel, policista, jenž působil v kampusové policii AIT a měl na

starosti vyšetřování v rámci celého Technologického institutu. Na federály se ale obrátil až poté, co z kampusu v centru Phoenixu beze stopy zmizelo pět studentek. Teď právě odborníkům z Quantika vysvětloval, že momentálně je vlastně zastupujícím šéfem celé univerzitní policie, kterého touto funkcí pověřila rektorka. Stálý šéf se totiž jako každý rok vypravil na plavbu po Středomoří.

„Není mi jasné, proč jste tak dlouho otálel, než jste požádal o pomoc nás,“ vrtěla Nina hlavou. „Dokonce jste sem ani nepřizval místní policii ve Phoenixu.“ Nevěřící se rozhlédla kolem sebe, jako by doufala, že některého z místních policajtů jenom přehlédla. „Někdo od nich by tu teď měl sedět s námi.“

Hazelova dosud bledá tvář zrudla. „Nejsme žádní sekuriťáci, co chytají zlodějčky v obchodáku, agentko Guerrerová,“ zavrčel a z třesoucího se hlasu bylo slyšet, že má opravdu vztek. „Policejní oddělení Institutu je plně akreditovaný orgán činný v trestním řízení a máme v kampusu všechny pravomoci, jaké potřebujeme.“ Působil dojmem, jako by spolkl pravítko. „Kromě toho jsem u místní policie sloužil a do důchodu jsem odešel před dvěma roky. Vím toho o vyšetřování mnohem víc než většina jejich detektivů.“

Zvláštní agent doktor Jeffrey Wade, nejstarší behaviorální profilovač FBI a neoficiální zástupce velitele jejich skupiny, přerušil nepříjemné ticho, jež po výbuchu univerzitního policisty zavládlo. „Co kdybyste nám teď raději řekl všechno, co víte, poručíku?“

Hazel začal popisovat, co všechno udělal od chvíle, kdy zhruba před třemi a půl měsíci začaly mizet studentky. Vylíčil semknutou koalici, kterou vytvořili příbuzní studentek, hovořil o tom, jak se obraceli na média, aby tlačili na další vyšetřování, a jak nakonec začali vyzývat univerzitu, aby se s žádostí o pomoc při pátrání obrátila na FBI.

„Stejně mi pořád přijde divné, že jste o pomoc zvenčí nepožádali dřív,“ zakroutil Wade hlavou, když Hazel skončil. „Vaše oddělení přece nemůže mít víc než čtyřicet lidí, ne?“

„Třicet osm,“ přikývl Hazel. „Ale byl jsem v kontaktu s policií a zkusil jsem využít jejich prostředky... moc dobře to ovšem nedopadlo.“

Zjevně čekal, až se někdo zeptá, proč to nedopadlo dobře. Byla to nakonec Nina, kdo se rozhodl hrát s ním. „Jak to?“

„Požádal jsem jejich tým se služebním psem o prověření stopy,“ vysvětlil. „Vytyčili jsme oblast, v níž se poslední oběť určitě pohybovala, a nikoho jsme tam nepustili. Sotva se tam ale psovod vypravil, pes se mu pozvracel a zkolaboval.“

Wade se zamračil. „Takže ho někdo otrávil?“

Hazel přikývl. „Odvezli jsme ho k veterináři a ten řekl, že na zvíře někdo nasadil nějakou chemikálii, která se běžně používá jako insekticid. Ta látka prý není přímo škodlivá, pokud ji člověk nepozře nebo nevdechne, tomu psovi se ale dostala přímo do nosu.“

„A je ten chudáček v pořádku?“ vykulila Brecková vyděšeně oči.

„Jo, zotavil se,“ přikývl Hazel. „Ale kvůli tomu, co se stalo, jsme toho museli nechat. Od té doby už tam žádný psovod svého psa nepustil.“

„Přesně toho chtěl únosce pravděpodobně dosáhnout,“ přikývl Wade. „A taky mi z toho vyplývá, že to bude krutý a vypočítavý člověk, schopný strategicky uvažovat.“ Otočil se k Hazelovi. „Jak si myslíte, poručíku, že bychom vám teď mohli pomoci?“

Hazel se nadechl a pak se neochotně pustil do vysvětlování, kterým chtěl zjevně jednak ospravedlnit své jednání, jednak vyložit podrobnosti.

„První oběť zmizela loni, druhého prosince,“ začal. „Dokonce i rodiče té holky si na začátku mysleli, že zdrhla na Cabo s nějakým novým šamstrem.“ Pokrčil rameny. „Asi to tak udělala už párkrát předtím. Druhá holka se ztratila dvanáctého prosince, na konci podzimního semestru, hned po závěrečných zkouškách. Když nedorazila domů do Chicaga, nikdo si nebyl jistý, kdy a kde vlastně zmizela. Ukázalo se sice, že nikdy nenaštopila do svého letadla, ale mohli ji taky unést kdekoliv mezi kampusem a letištěm.“ Odmlčel se. „O tom, že by ji unesli na půdě univerzity, jsme neměli žádný důkaz.“

„Takže váš útvar z toho ještě nemohl vyvodit, že existuje nějaký vzorec.“ Nina to řekla tak, že to vyznělo spíš jako prohlášení, než že by to formulovala jako otázku.

„To nám došlo, teprve až když zmizela třetí holka,“ přikývl Hazel, „což bylo čtrnáctého ledna, den po začátku nového semestru. K prvním dvěma případům došlo víc než měsíc před tím třetím.“

„Co jste zjistili, když jste začali vyšetřovat ten případ?“ zeptala se Nina.

Hazel si promnul zátylek. „Že se porouchal kamerový systém.“

Agentka Kelly Brecková zvedla nevěřícně obočí. „Nějaká závada?“

Její zkušenosti s videosystémy a kybernetickou kriminalitou byly zárukou, že dostane-li se vyšetřování do této oblasti, záda jim kryje skutečný expert na špičkové technologie.

„Mělo mi to dojít dřív,“ připustil Hazel. „Kamery byly sice v provozu, ale celý záznam z doby, kdy se to děvče ztratilo, byl poškozený. A i při čtvrtém únosu se celý videosoubor nějak smazal. Záznam pátého incidentu byl sice neporušený, ale přesto nic neodhalil.“

Wade se zamračil. „Chcete říct, že neexistují vůbec žádné záběry, na kterých by byla některá ze studentek v době, kdy byla skutečně unesena?“

„Přesně to tady celou dobu říkám.“ Hazel si zapřel našťvaně ruce v bok. „Když jsme ten model konečně identifikovali, nainstalovali jsme vyšší verzi bezpečnostního systému, ale ani tak jsme na kamerách nenašli nic užitečného.“

„Ráda bych se podívala na všechno, co máte,“ ozvala se Brecková.

„Klidně,“ pokrčil Hazel rameny. „Katedra informatiky nám poskytla část své budovy, abychom ji mohli používat jako centrálu.“

Nina se přestala zabývat otázkami techniky a zaměřila se na to, co považovala za důležitější. „Myslíte, že jsou oběti pořád ještě naživu?“ Položila tu otázku poručíkovi, protože ji zajímalo, jak odpoví, ještě než se začne s profilováním.

„Tohle nebyly únosy kvůli výkupnému,“ uvažoval nahlas Hazel. „Nikdo nepřišel s požadavky ani výhrůžkami.“ Prohrábl si rukou vlasy, jejichž tmavý odstín určitě nebyl přírodního původu. „Za ty roky u policie jsem pátral po spoustě pohřešovaných a nikdy jsem bohužel nezažil, že by případ, kde by během delšího časového úseku došlo k několika únosům, skončil dobře.“

Nina nedokázala posoudit, zda vrásky, jež se mu objevily v koutcích úst, vyvolala únava, nebo obavy.

„Bez těla, bez místa činu a bez svědků jsme na tom špatně,“ souhlasil Wade. „Nevíme, jestli je nějaký šílenec někde drží naživu, nebo jestli časem najdeme hromadný hrob.“

„Taky mohou být na různých místech,“ dodala Nina. „Mrtvé, nebo živé.“

Brecková si do počítače stáhla mapu areálu Institutu a nasdílela ji na velkou obrazovku na stěně. „Pokud jsou

všechny naživu, kdo by držel v zajetí pět vysokoškolaček po dobu několika týdnů?“ zeptala se a obavy jako by zesílily její už tak typický jižanský přízvuk.

„Držení vězňů... to není jen tak. Na to člověk potřebuje prostředky a plán,“ vstoupil poprvé od začátku porady do děje agent Jake Kent. „Jak na ně dohlíží? Jak jim dodává jídlo a čerstvou vodu?“ Zavrtěl hlavou. „Vzhledem k logistickým problémům se mi zdá pravděpodobnější, že své oběti zabil a těla ukryl.“

Než nastoupil k FBI, sloužil Kent u námořnictva a své účinkování v ozbrojených silách ukončil jako člen jednoho z elitních týmů SEAL. Kromě toho byl ale i odborník na psychologii a lingvistickou analýzu, což se mu v minulosti hodilo při tajných operacích. Nyní těchto dovedností využíval při pronásledování zločinců.

Nina zvážila všechno, co Hazel zatím uvedl, a musela s Kentovým hodnocením situace souhlasit. I jí přišlo jako pravděpodobné, že osoba za únosy zodpovědná své oběti zabila poté, co pro ni splnily svůj účel.

Jejich nadřízený, Buxton, se nyní obrátil k Breckové. „Můžete zobrazit údaje, které nám poskytl poručík Hazel?“

Dlouhé kaštanové kadeře Breckové se rozhoupaly ve stejném rytmu, v jakém bušila do klávesnice. Mapu areálu na stěně vystřídal tabulka se jmény a dalšími informacemi.

Buxton vstal a přešel k monitoru. „Co mají oběti společného?“ zeptal se všech a současně jakoby nikoho.

Nina poukázala na první věc, která ji napadla. „Všechny navštěvovaly přední technickou univerzitu, takže musely být chytré,“ řekla. „Všechno to byly vysokoškolské studentky mezi osmnácti a tříadvaceti lety. Všechny byly bělošky.“

Brecková nakrčila narezlé obočí. „Přehlížíš ale tu nejzjevnější věc, Guerrerová. A když to nechce říct nikdo

jiný, udělám to já.“ Ukázala na monitor, kde byla u každého z pěti jmen i fotografie. „Všechny byly krásné.“

Kent se zamračil. „Někdo by to mohl vidět jinak, Brecková.“ Založil si ruce na prsou. „Neexistuje žádné objektivní měřítko atraktivity. Měřítko krásy bývají kulturně podmíněná a v průběhu času se mění.“

„Takže máte pravdu oba,“ přerušil ho Wade. „Všechny ty dívky jsou určitého fyzického typu.“

Nina se podívala na Wadea. „Jak to ovlivní váš profil?“

Jeho výraz potemněl. „Nelíbí se mi, co z toho plyne. Výběr obětí je vždycky důležitý, když nejde o příležitostný, tedy úplně náhodný zločin. Na Institutu je skoro dvacet tisíc studentů, vyučujících a dalších zaměstnanců. Když vyloučíme muže, kteří tvoří více než polovinu tohoto počtu, zbývá asi devět tisíc potenciálních cílů. Kromě toho, že jsou zjevně velmi inteligentní, byly tyto ženy únoscem vybrány jistě i kvůli fyzickému vzhledu.“

Kent přikývl. „Ten, kdo je unáší, to dokázal udělat, aniž by zanechal svědky nebo stopy zápasu, což svědčí o vysokém stupni plánování.“

„Musíme si areál projít osobně, nejspíš nám to pomůže zjistit mnohem víc.“ Buxton pohlédl na Hazela. „Říkal jste, že katedra informatiky uvolnila prostory?“

Hazel přikývl. „Zřídili jsme velitelské stanoviště hned vedle počítačové laboratoře.“

„To je ideální, protože společným jmenovatelem všech únosů je právě Institut.“ Buxton se odmlčel. „Máme ale jeden problém. Povolali mě do Washingtonu na schůzku s ředitelem. Budu pryč nejméně týden.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Ředitel FBI si zpravidla nezval zvláštní agenty pověřené vedením týmů na osobní schůzky, pokud se nedělo něco důležitého. A zvláštní byla i doba, po níž měl být Buxton pryč. Týden na konzultaci byl příliš dlouho. Zjevně se dělo něco jiného.

„Jsou to dobré, nebo špatné zprávy?“ vyjádřil Wade jejich společné obavy.

Buxton vypadal, že je nesvůj. „Víc mi jeho asistentka neřekla.“ Soustředil se na Wadea. „Budete to tu mít na povel, dokud se nevrátím.“

Rozezvonil se Hazelův mobil a přitáhl pozornost všech ke konci stolu. Policista se otočil a došel si k němu. „Poručík Hazel.“

Všichni čekali, policista přikyvoval a vrásky, rýsující se mu ve tváři, se v průběhu rozhovoru stále prohlubovaly.

„Hned tam budu.“ Ukončil hovor a obrátil se k ostatním v místnosti. „Musíme okamžitě do Institutu.“ Strčil si telefon do kapsy. „Ztratila se další holka.“

Kapitola pět

O třicet minut později dorazila Nina se svým týmem v černém suburbanu do rozlehlého moderního areálu. Po překonání nejrůznějších zátarasů zaparkovali hned vedle poručíka Hazela na parkovišti na severu kampusu.

Vystoupili a připojili se k Hazelovi, který už s velmi nespokojeným výrazem mířil k veliteli místní policie ve Phoenixu, hovořícímu ke skupince policistů postávajících na kraji parkovací plochy.

„Kdo vás zavolal?“ zavrčel Hazel na velitele a přerušil jeho monolog.

„Já,“ ozval se za jeho zády Wade zpoza Hazela.

Hazel se na agenta otočil. „Nepotřebujeme...“

„Žádali jste nás o pomoc,“ přerušil ho rázně Wade. „Zmizela další studentka a vy potřebujete *veškeré* dostupné prostředky okamžitě, dokud je to čerstvé. Policie má k dispozici téměř tři tisíce lidí v uniformě a další tisíc hlav pomocného personálu. Vy jich máte osmatřicet.“

Hazel pevně sevřel rty, takže připomínaly srostlou řeznou ránu. Po pár okamžicích ale zřejmě svou pohanu rozdýchal, protože se znovu otočil k policejnímu veliteli. „Kde

máte rozmístěné své lidi...?“ Na okamžik zaváhal a pak neochotně dodal: „... pane.“

„Nechal jsem uzavřít všechny přístupové body, i ty, kterým by se dalo dostat odtud,“ odpověděl mu. „Operační jednotky v centru města jsem už taky aktivoval, nahoře máme vrtulník.“ Podle všeho teď velmi opatrně volil formulaci. „Ká devítky ale nemám.“

Nina se mu nedivila. Služební psi – v policejní hantýrce označované jako K-9 – byli nenahraditelní pomocníci. Nemělo tedy smysl vystavovat je toxinu, když by to nejspíš nevedlo k nalezení oběti, a čtyřnohého člena policejního sboru by to naopak mohlo stát život.

„Už jste pročesali terén?“ zeptala se Nina. Standardní postupy dobře znala z časů, kdy sama hlídkovala v ulicích a účastnila se mnoha akcí, jejichž cílem bylo najít pohřešované osoby.

Přikývl. „Rozdělil jsem celý areál na sektory a ohraničil oblast, kde to děvče naposledy spatřili.“

„Co operační jednotka v centru?“ zajímal se Kent.

„Nechal jsem tam zřídit telefonní linku, aby lidi mohli volat své tipy,“ vysvětlil velitel. „Mám týmy detektivů, co vyslychají spolubydlící oběti, přátele, rodinu a vyučující. Prohledávají také její pokoj na koleji a slídí na jejích sociálních sítích. Technici se snaží zaměřit mobil. Prý ho měla s sebou. Zatím se jim to ale nedaří.“

Velitel očividně nezháňel. Od chvíle, kdy Hazelovi zavolali jeho lidé s tím, že se pohřešuje další studentka, uplynulo něco přes čtyřicet minut. Dopolední dopravní špička agenty v cestě z kanceláře ve Phoenixu na místo činu zdržela. A právě Wadeův telefonát na místní policejní stanici jim umožnil tento náskok získat.

„Co bezpečnostní kamery v kampusu?“ zajímalo Wadea. Vedle něj netrpělivě přešlapovala Brecková, již odpověď také zajímala.

„Videozáznamy byly nabourané,“ zamračil se velitel. „Nejde to vyčistit.“

„Chtěla bych se na to podívat,“ ozvala se okamžitě Brecková.

„Do systému se můžete dostat z centra,“ slíbil jí Hazel. „Z té budovy, kde nám Institut zřídil velín.“ Otočil se k policejnímu veliteli. „Jestli chcete, můžete jít s námi.“

„Jsem tu od toho, abych zajistil okamžitou reakci,“ zavrtěl hlavou. „To je všechno.“

Vyšetřování zmizení studentky na půdě školy zjevně dál zůstávalo v jurisdikci kampusové policie. Velitel městských policistů nechával zřízení pátrací skupiny na ní a Hazelovy poznámky svědčily o tom, že si hodlá podržet kontrolu nad vyšetřováním co možná nejdéle.

„Co víme o oběti?“ obrátil se Wade na policejního velitele. „Kde ji viděli naposledy?“

„Jmenuje se Melissa Campbellová,“ spustil muž okamžitě. „Včera kolem desáté večer ji zachytila kamera poblíž studentské unie. Rozloučila se s přítelem, dali si pusy a ona potom zamířila ke své koleji.“ Podíval se do poznámek. „Došla až k Tanner Hallu, ale pak se se záznamem něco stalo. Dál už ji nikdo neviděl. Nejsme si ale jistí tím, jestli do budovy Tannerovy koleje vstoupila, nebo ne.“

„K té budově Melissa došla sama?“ upřesňoval si Wade.

„Vypadá to, že s ní někdo byl, ale nedá se říct kdo,“ zavrtěl velitel hlavou. „Jsme si ovšem poměrně jistí tím, že to byla ona, protože v té době byla jediná, kdo se v téhle části areálu pohyboval.“

„Kdo je ten kluk, se kterým se líbala, než vyrazila k Tanner Hallu?“ zeptal se Kent.

„Chad Ames,“ odpověděl velitel poté, co si jméno ověřil v zápisníku. „Máme ho ve výslechové místnosti v budově univerzitní policejní stanice, kdybyste s ním snad chtěli mluvit. Nezdá se ale, že by toho moc věděl.“